

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Karla Šimky, JUDr. Jaroslava Hubáčka, JUDr. Milady Tomkové a JUDr. Jana Passera v právní věci žalobce: **J. Z.**, Příbram, zastoupený JUDr. Tomášem Samkem, advokátem se sídlem Pražská 140, Příbram, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 14. 1. 2010, č. j. 60 Az 94/2007 - 122,

takto:

I. Rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 14. 1. 2010, č. j. 60 Az 94/2007 - 122, **se zrušuje** a žaloba **se odmítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Odměna advokáta JUDr. Tomáše Samka **se určuje** částkou 17 630 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 14. 1. 2010, č. j. 60 Az 94/2007 – 122, zamítl žalobu podanou žalobcem (dále jen „stěžovatel“) proti rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „ministerstvo“) ze dne 29. 8. 2007, č. j. OAM-10-299/LE-VL02-2007, kterým nebyla stěžovateli udělena mezinárodní ochrana podle ust. §§ 12 až 14b zákona č. 325/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o azylu“). Krajský soud v odůvodnění rozsudku uvedl, že stěžovatel v průběhu správního řízení opakoval jako důvod své žádosti o udělení mezinárodní ochrany, že se na Ukrajině domníval, že by mohl být pronásledován občany propuštěnými z vězení, neboť v minulosti spolupracoval při odhalování obchodu s drogami. Stěžovatel se nikdy neobrátil se svými obavami na policii.

Naopak si pořídil falešný litevský pas a odcestoval do České republiky. O mezinárodní ochranu požádal až poté, co byl od února 2007 ve vazbě v souvislosti s trestnou činností v České republice. Z hlediska takto uplatněného důvodu žádosti se krajský soud zcela ztotožnil s právním názorem a závěrem ministerstva, že tento důvod nelze podřadit pod důvody taxativně vymezené v ust. § 12 zákona o azylu. U stěžovatele neexistuje žádný důvod pro udělení azylu z humanitárních důvodů ve smyslu ust. § 14 zákona o azylu. Krajský soud dále uvedl, že nebylo zjištěno, že by stěžovatel splnil některé z podmínek, pro něž by mu měla být udělena doplňková ochrana. Ministerstvo si pro své rozhodnutí opatřilo dostatek potřebných zjištění a skutečností ze samotné žádosti stěžovatele a zejména pohovorem zaměřeným právě k důvodům této jeho žádosti. Zjištěné skutečnosti také ministerstvo řádně vyhodnotilo a přijalo k nim přiléhavé právní závěry.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost, v níž uvedl důvody podle § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s. Stěžovatel poukázal na to, že v žalobě i u ústního jednání namítal, že ministerstvo dospělo k neopodstatněnému závěru, že stěžovatelem popisované nebezpečí mu na Ukrajině nehrozí. Při posuzování důvodnosti jeho obav ministerstvo nevyvíjelo dostatečné úsilí k tomu, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Vycházelo totiž z neaktuálních údajů o stavu dodržování lidských práv na Ukrajině. Stěžovatel své obavy o život a zdraví odůvodňoval tím, že po tzv. Oranžové revoluci došlo k tomu, že propuštění odsouzení získali informace, že spolupracoval s policií při odhalování jejich trestné činnosti. V roce 2006 a letech následujících se rozbujelé korupční prostředí rapidně zhoršilo, takže ukrajinské úřady nejsou schopny zajistit stěžovateli bezpečnost. Ministerstvo si podle stěžovatele mělo zajistit objektivní a aktuální informace a nemělo vycházet z obsahu zpráv starých několik let, které odrážely poměry v době před zásadními politickými změnami a nástupem korupčních sil k moci. Podle stěžovatele byly, s ohledem na jím tvrzené skutečnosti, dány přinejmenším důvody pro poskytnutí doplňkové ochrany podle ust. § 14a odst. 1, 2 písm. b) a c) zákona o azylu. Postupem ministerstva došlo k porušení ust. § 3 ve spojení s § 2 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů, neboť nebyl řádně zjištěn skutkový stav. Proto došlo k chybné aplikaci ust. § 12 a § 14a zákona o azylu. Stěžovatel závěrem namítal, že se krajský soud těmito jeho výtkami nezabýval. Navrhl proto, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Ministerstvo ve vyjádření ke kasační stížnosti setrvalo na závěrech svého rozhodnutí. V případě stěžovatele nedošlo k jeho ohrožení, respektive je jen jeho spekulací, že po návratu odsouzených z vězení se dostane do potíží. Ostatně stěžovatel nevyužil pomoci policie a nelze dopředu usuzovat, že ukrajinské úřady nejsou schopny se postarat o jeho bezpečnost. Ministerstvo nesouhlasilo ani s námitkou nedostatku informací o zemi původu, neboť takový nedostatek nebyl shledán ani soudem, který v rozsudku konkrétní informace o zemi původu uvedl jako řádně použité a odůvodněné. Ministerstvo je přesvědčeno, že skutečným účelem žádosti stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany je z velké části snaha o zajištění legálního pobytu v České republice, neboť o mezinárodní ochranu požádal až poté, co byl od února 2007 vzat do vazby v souvislosti s trestnou činností v České republice.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v souladu s ust. § 109 odst. 2, 3 s. ř. s. v rozsahu a z důvodů uplatněných v kasační stížnosti, přičemž

shledal vady uvedené v odst. 3 tohoto ustanovení, k nimž musel přihlížet z úřední povinnosti.

Mezi důvody, pro které soud přezkoumává napadené rozhodnutí z úřední povinnosti, zařazuje ust. § 109 odst. 3 s. ř. s. i důvod zmatečnosti řízení před soudem, v němž bylo vydáno kasační stížností napadené rozhodnutí, spočívající v tom, že chyběly podmínky řízení.

Podle ust. § 71 odst. 1 s. ř. s. musí žaloba kromě obecných náležitostí podání (§ 37 odst. 2 a 3 s. ř. s.) obsahovat označení napadeného rozhodnutí a den jeho doručení nebo jiného oznámení žalobci, označení osob na řízení zúčastněných, jsou li žalobci známy, označení výroků rozhodnutí, které žalobce napadá, žalobní body, z nichž musí být patrno, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné, jaké důkazy k prokázání svých tvrzení žalobce navrhuje provést a návrh výroku rozsudku. Podle věty třetí odstavce 2 tohoto ustanovení může žalobce rozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body jen ve lhůtě pro podání žaloby.

Podle ust. § 71 odst. 1 písm. d) a odst. 2 s. ř. s. je žalobce povinen uvést v žalobě alespoň jeden žalobní bod. Za žalobní bod je přitom nutno považovat každé vyjádření žalobce, z něhož byť i jen v nejhrubších obrysech lze dovodit, že tento má napadené správní rozhodnutí z určitého důvodu za nezákonné (srov. rozsudek ze dne 2. 8. 2007, č. j. 2 Azs 54/2007 - 42, www.nssoud.cz).

Ze soudního spisu vyplývá, že stěžovatel v žalobě uvedl pouze, že žádá „o přezkoumání odmítnutí MV ČR OAMP č. OAM-10-299/LE-VL02-2007 ohledně mé žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Se zamítavým stanoviskem jsem byl seznámen dne 21. 9. 2007.“ Podle obsahu správního spisu stěžovatel skutečně převzal rozhodnutí ministerstva dne 21. 9. 2007 a doplnění žaloby podal k poštovní přepravě až dne 2. 1. 2008.

V dané věci je zřejmé, že žaloba stěžovatele žádný žalobní bod neobsahovala a tento nedostatek podmínek řízení nebyl v zákonné lhůtě odstraněn. V případě, kdy žaloba neobsahuje žádný žalobní bod, není dána zákonná povinnost soudu vyzývat žalobce k odstranění vad ve smyslu ust. § 37 odst. 5 s. ř. s., neboť takto široce pojímaná povinnost soudu by zjevně odporovala zmíněné zásadě dispoziční a rovněž zásadě koncentrace řízení, v souladu s nimiž je tento typ řízení koncipován (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2003, č. j. 2 Azs 9/2003 - 40, www.nssoud.cz). Uplynutím lhůty pro podání žaloby se tak v posuzovaném případě absentující žalobní body staly neodstranitelným nedostatkem podmínky řízení. Lhůta pro podání žaloby je přitom lhůtou zákonnou, kterou soud svým rozhodnutím nemůže prodloužit. I Ústavní soud v nálezu ze dne 1. 12. 2009, sp. zn. Pl. ÚS 17/09, vyhlášeném pod č. 9/2010 Sb., mimo jiné uvedl, že „... žaloba ve správním soudnictví musí žalobní bod ve lhůtě pro podání žaloby obsahovat. Pokud tomu tak není, je podání pouhým oznámením záměru obrátit se na správní soud se žalobou, které ovšem nemá i při extenzivním výkladu pojmu žalobní bod žádné relevantní účinky.“

Na věci nic nemění ani skutečnost, že stěžovatel svoji žalobu podával v ruském jazyce. I v ruštině mohl formulovat přinejmenším v nejhrubších rysech žalobní body, a nikoli podat pouze blanketní žalobu. Pokud by stěžovatel žalobní body v zákonné lhůtě uplatnil, soud by žalobu přeložil do češtiny a vyzval stěžovatele k jejímu doplnění či upřesnění. Odstraňování vad žaloby by již nebylo omezeno na lhůtu k uplatnění žalobních bodů, a proto by všechny žalobní body, které by stěžovatel ve svém ruskojazyčném podání, byť i jen rámcově, formuloval, mohly být věcně projednány. Žalobce však takto nepostupoval.

Proto Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že krajský soud měl poté, co uplynula zákonem stanovená lhůta pro podání žaloby, žalobu stěžovatele odmítnout podle ust. § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. pro nedostatek podmínek řízení. Jestliže tedy krajský soud o žalobě proti rozhodnutí ministerstva rozhodl meritorně, pochybil, neboť v posuzované věci nebyly splněny podmínky řízení (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2005, č. j. 7 Azs 294/2004 - 41, a ze dne 20. 2. 2006, č. j. 8 Azs 172/2005 – 50, www.nssoud.cz). Žalobu bylo proto na místě odmítnout podle ust. § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Nejvyšší správní soud proto napadený rozsudek podle ust. § 110 odst. 1 věty první části věty za středníkem s. ř. s. zrušil a žalobu odmítl., neboť nebyly splněny podmínky řízení. Vzhledem k tomu již nemohl Nejvyšší správní soud přezkoumávat napadený rozsudek v rozsahu stížních bodů, neboť při odmítnutí žaloby není prostor pro její věcné projednání.

V souladu s ust. § 110 odst. 2 věty druhé s. ř. s. rozhodl Nejvyšší správní soud i o nákladech řízení, které předcházelo zrušenému rozsudku krajského soudu. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 3 s. ř. s., podle kterého žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta. Z tohoto důvodu nemá stěžovatel ani ministerstvo právo na náhradu nákladů řízení před krajským soudem ani před Nejvyšším správním soudem.

Stěžovateli byl rozhodnutím soudu ustanoven zástupce advokát; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s., § 120 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud určil odměnu advokátovi částkou 6300 Kč podle ust. § 7 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „vyhláška“) za tři úkony právní služby (právní porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení, účast u jednání před krajským soudem dne 14. 1. 2010 a písemné podání soudu). Dále mu přiznal částku 900 Kč představující náhradu hotových výdajů (§ 13 odst. 3 vyhlášky). Rovněž byla advokátovi přiznána náhrada cestovného ze sídla advokátní kanceláře v Příbrami k jednání Krajského soudu v Ostravě a zpět, celkem 895 km osobním automobilem SAAB 9.3 SportCombi RZ 7S 91620 při spotřebě benzínu Natural 95 ve výši 8,2 l/100 km a ceně benzínu 30 Kč/litr, tedy (8,2x30)/100+3,9 = 6,36 x 895 km = 5692 Kč a náhrada za promeškaný čas dne 14. 1. 2010 (ust. § 14 vyhlášky) za 18 započatých půlhodin, tedy celkem 1800 Kč. Celkem tedy odměna advokáta činí 14 692 Kč. Protože advokát doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty (dále jen „daň“), zvyšují se náklady řízení o částku 2938 Kč odpovídající dani, kterou je povinen odvést z odměny za zastupování podle ust. § 37 písm. a) a § 47 odst. 3 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané Zástupci stěžovatele se

tedy přiznává celková náhrada nákladů řízení navýšená o daň ve výši 20 % v celkové částce 17 630 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. června 2010

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu